

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยและความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา มีสาระสำคัญ ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา
2. เพื่อเปรียบเทียบความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่าที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา
2. ความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชน-
มณีราษฎร์พัฒนา อำเภอยะผิง จังหวัดนครราชสีมาที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 3 ปีการ-
ศึกษา 2533 จำนวน 2 ห้องเรียน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. เลือกโรงเรียนโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบมีวัตถุประสงค์ คือเลือกโรงเรียนที่มี
จำนวนห้องเรียนและจำนวนนักเรียนเพียงพอที่จะทำการวิจัยและเป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะ
ครูให้ความสนใจและสนับสนุนในการทำวิจัย
2. เลือกตัวอย่างประชากรแบบจับคู่คะแนน (Match Pair) โดยใช้คะแนน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ภาคความรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ที่เท่ากัน
หรือใกล้เคียงกัน แบ่งให้ได้ 2 กลุ่ม คละกันกลุ่มละ 30 คน
3. เลือกห้องเรียนโดยใช้วิธีสุ่มแบบง่าย ให้กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยการแสดงละคร
กลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยการอ่านบทสนทนา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบ่งข้อสอบออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถใน
การใช้คำไทยที่มีความหมายเหมือนกัน ตอนที่ 2 ความสามารถในการใช้คำไทยที่มีความหมาย
คล้ายกัน และตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้คำไทยที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน
จำนวนตอนละ 20 ข้อ รวมแบบทดสอบ 60 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก ซึ่งแบบทดสอบ
นี้มีค่าความเที่ยง 0.86 มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20 - 0.80 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง
0.20-0.75

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปทดลองสอน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยและความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสอน ดังนี้

1. สร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยสอนตามแผนการสอนการสร้าง ความคุ้นเคยกับนักเรียน จำนวนกลุ่มละ 2 แผน
2. ทดลองสอนการใช้คำไทยที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกันและเกี่ยวข้องกัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา ตามแผนการสอน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งสองกลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 30 คน ในเวลาเรียนปกติใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง
3. เมื่อทดลองสอนครบตามกำหนดแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้คำไทยทั้งสองกลุ่ม
4. หลังจากนั้น 2 สัปดาห์ ให้นักเรียนทำแบบทดสอบชุดเดิมอีกครั้งหนึ่ง เพื่อวัดความคงอยู่ของการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า t (t -test)
3. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า t (t -test)
4. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของแต่ละกลุ่มโดยการทดสอบค่า t (t -test)

5. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลองครั้งที่ 2 ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า t (t -test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่เรียนการใช้คำไทยโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา ไม่แตกต่างกัน
2. การเรียนการใช้คำไทยโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนาทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำไทยสูงขึ้นกว่าเดิม
3. ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา
4. หลังการเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนที่เรียนการใช้คำไทยโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา มีความคงอยู่ของการเรียนรู้
5. หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มที่เรียนการใช้คำไทยโดยการแสดงละคร มีความคงอยู่ของการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา

จากผลการวิจัยสรุปว่า ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนาและนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครมีความคงอยู่ของการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกันสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิตยา ประพฤติกิจ (2527) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูด สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการฝึกปรุประโยค เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ สุวรรณี ยหะกร (2530) ซึ่งพบว่านักเรียนที่สอนโดยการแสดงละครมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยการอภิปราย นอกจากนี้ยังสนับสนุนผลการวิจัยของ ฉันทนา กุลสวัสดิชัย (2530) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบนาฏการสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคู่มือครู รวมทั้งผลการวิจัยของ ผจกญ สุวรรณวงษ์ (2528) ก็พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมประกอบการสอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้เกม ขวลิต ผู้ภักดี (2527) กล่าวว่า เกมเป็นกิจกรรมการเล่นอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานของการละคร จึงน่าจะเกี่ยวข้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้อย่าง

ที่ผลการวิจัย ปรากฏเช่นนี้ เนื่องจากการแสดงละครเป็นกิจกรรมการเรียนที่มุ่งให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน เด็กได้แสดงออกตามความสามารถของตน ได้ฝึกทักษะทางภาษาทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่ง นันทิยา ลำดวน (2531) กล่าวว่า ละครมีส่วนช่วยในการหล่อหลอมจิตใจของเด็กให้มีสุนทรีย์ มีความชื่นชมในความสวยงามทางธรรมชาติ โดยแนะนำการทำละครจากวรรณคดีหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังเรียนยังช่วยให้เด็กเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน ช่วยสะท้อนความคิด ความเชื่อของเด็ก ช่วยให้เข้าใจถึงเรื่องที่แสดงออก เกิดความซาบซึ้ง เข้าใจและจดจำเนื้อหาได้แม่นยำและยาวนานยิ่งขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ สุจริต เพ็ชรชอบ (2531) ที่ว่า กิจกรรมการแสดงช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อหาได้แม่นยำและยาวนาน เพราะทำให้มองเห็นภาพได้ชัดเจนกว่าถ้อยคำที่ให้อธิบาย

นอกจากนี้ Earl W. Stevick (1979 ; อ้างถึงในสุวรรณี ยหะกร, 2530) ยังให้ความเห็นสอดคล้องกับผลการวิจัยข้างต้นว่า การละครทำให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกด้วย คำพูดและท่าทางอย่างสร้างสรรค์โดยใช้ความคิดและจินตนาการของตนเอง อันจะเป็นผลนำไปสู่ การพัฒนาความคิดและความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด จึง อาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอนโดยการแสดงละครทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำ ไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา

2. ความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่าน บทสนทนา

ผลการวิจัยพบว่า ความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ความคงอยู่ของการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการอ่านบทสนทนา สอดคล้องกับผล การวิจัยของ ทศนีย์ สุวรรณพงษ์ (2528) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยเกมจำลองสถานการณ์มี ความคงอยู่ของการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแผนการสอน และยังสนับสนุนผลการวิจัยของ สาลินี ภูติกนิษฐ (2530) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมในการสอนมีความคงอยู่ใน การเขียนสะกดคำแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้เกม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมมีความคงอยู่ใน การเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้เกม

นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ สุรศักดิ์ กาญจนการุณ (2531) ได้พบว่า นักเรียน ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีความคงอยู่ใน การเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เนื่องจากวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาประกอบด้วยกิจกรรมที่นำ สนใจและสนุกสนานหลายอย่าง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม ซึ่งนับว่ามีส่วน เกี่ยวข้องกับผลการวิจัยด้วย

ที่ผลการวิจัย ปรากฏเช่นนี้ เนื่องจากการแสดงละครเป็นกิจกรรมการเรียนที่นำ สนใจ เด็กมีความพอใจและเกิดความสนุกสนานที่จะเรียน อยากเข้าร่วมในการแสดง เพราะจาก การสังเกตขณะเก็บข้อมูล เห็นได้ชัดเจนว่าเด็กเกือบทั้งหมดมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ยกเว้น เด็กที่เก็บตัว ค่อนข้างขี้อาย ไม่ค่อยกล้าแสดงออก จะไม่กระตือรือร้นจนออกนอกหน้า แต่ก็พอจะ

สังเกตได้ว่า มีความพอใจที่จะเรียน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และจดจำเนื้อหาได้
 มั่นยำและยาวนาน เป็นไปตามคำกล่าวของ Lado' (1964 : อ้างถึงใน สุรศักดิ์
 กาญจนการุณ, 2531) ที่ว่า ในการเรียนสิ่งใดก็ตาม ถ้าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นที่
 พอใจของผู้เรียนแล้ว การเรียนหรือความรู้ที่ได้นั้นก็จะคงอยู่ และถ้าผลที่เกิดไม่เป็นที่พอใจสิ่งที่
 เรียนรู้นั้นก็จะถูกลืม

นอกจากนี้ การแสดงละครเด็กยังได้แสดงท่าทางประกอบ มีกิจกรรมการเล่น
 ประกอบหลายอย่าง เป็นการสนองตอบความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก ทำให้เด็กเกิดการ
 เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับความสนุกสนานและเกิดความประทับใจในการเรียน จึงทำให้จำเนื้อหาได้
 นานและเกิดความคงอยู่ของการจำ สอดคล้องกับคำกล่าวของ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2526) ที่ว่า
 กิจกรรมการเล่นเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยเร้าใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในบทเรียนได้ดี
 ทั้งยังเป็นการฝึกทบทวนเนื้อหาจากบทเรียนด้วย

นอกเหนือจากนี้แล้ว การแสดงละครยังมีการแต่งกายประกอบการแสดง การจัด
 ฉากที่ใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบหลายอย่าง มีการท่องบทหลายครั้งก่อนการแสดง และขณะแสดงก็มี
 การบอกบทโดยผู้บรรยายหรือผู้กำกับการแสดง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เด็กได้ปฏิบัติด้วยตนเอง
 การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการกระทำด้วยตนเอง จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคงอยู่ของการเรียน
 ได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ นัดดา ขจรนที (2530) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธี
 มุ่งประสบการณ์ภาษามีความคงอยู่ในการจำของการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนตามแนวการสอน
 ในคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์
 ภาษาประกอบด้วยการสอนที่ใช้กิจกรรมการเล่นหลายอย่าง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม
 การใช้ภาษาท่าทาง การใช้ของจริงประกอบการแสดง ซึ่งล้วนแต่เป็นพื้นฐานของการแสดง
 ละครทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอนด้วยการแสดงละครทำให้ผู้
 เรียนมีความคงอยู่ของการเรียนสูงกว่าการเรียนการสอนด้วยการอ่านบทสนทนา

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้

จากการทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการใช้คำไทยโดยการแสดงละคร และการอ่านบทสนทนา ผู้วิจัยได้พบข้อที่น่าสังเกต ดังนี้

1. การสอนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา ในระยะแรก ๆ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปไม่คล่องตัวเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยกับผู้สอน และยังไม่คุ้นเคยกับกิจกรรมการเรียนเช่นนี้มากนัก จึงเกิดความสับสนวุ่นวายบ้าง กิจกรรมล่าช้าไปบ้าง ผู้สอนต้องคอยชี้แนะ และแก้ไขสถานการณ์ จนทุกอย่างเกิดความเรียบร้อยขึ้น และเมื่อการเรียนผ่านไป 2-3 ครั้ง ทุกอย่างจึงเข้ารูปเข้ารอยและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. การสอนโดยการแสดงการอ่านบทสนทนา จะประสบกับปัญหาการออกเสียงมากที่สุด เพราะเด็กจะอ่านเหมือนการอ่านหนังสือ ไม่เหมือนกับการสนทนา ในการซ้อมการอ่านก่อนการแสดงการอ่านจริง ผู้สอนได้บันทึกเสียงไว้ และเปิดให้ผู้แสดงการอ่านฟังแล้วช่วยกันแสดงความคิดเห็นติชมระหว่างกลุ่มผู้แสดงด้วยกัน ทุกคนจึงพยายามปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ได้รับการติชมและมีกำลังใจที่จะอ่านให้ดีขึ้นสำหรับผู้ที่ถูกชม การดำเนินการเรียนการสอนในระยะหลัง ๆ จึงค่อนข้างสมจริงมากขึ้น

3. นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสนใจ กระตือรือร้นที่จะเรียนมาก สังเกตได้จากการร่วมมือกันทำงานอย่างตั้งใจ ให้ความร่วมมือในการจัดหาอุปกรณ์สำหรับแสดงทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ตลอดจนตรงต่อเวลาในการนัดหมายการฝึกซ้อม ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้เวลาหลังเลิกเรียนตอนเย็น และวันหยุด

4. การสอนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา เป็นการส่งเสริมให้เด็กรู้จักการทำงานร่วมกัน ฝึกความรับผิดชอบ กล้าแสดงออก ยอมรับในความแตกต่างระหว่างบุคคลและช่วยปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตยให้กับผู้เรียนด้วย

5. จากการสังเกตที่ร่วมกิจกรรมการเรียน เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพอ ๆ กัน กลุ่มที่เรียนโดยการแสดงละครจะสนุกสนานจนดูไม่รู้สึกลำบากเบื่อหน่าย เพราะได้เปลี่ยนบรรยากาศ การแต่งกายไปตามเนื้อเรื่อง มีการจัดฉากประกอบการแสดง บางคนตื่นเต้นจนเห็นได้ชัด เพราะจะถึงบทบาทที่ตนจะแสดงแล้ว ทุกคนจะได้เปลี่ยนบทบาทการแสดงไปเรื่อย ๆ

แล้วแต่ความเหมาะสม ทั้งนี้ไม่มีใครเลยที่ไม่ได้แสดง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

ในการจัดการเรียนการสอนทั้งโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา เพื่อให้บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1.1 การเตรียมตัวของครู

1.1.1 ควรสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนให้ดีก่อน เพราะจากอาการสังเกตขณะเก็บข้อมูล ในระยะแรก ๆ นักเรียนยังไม่ค่อยกล้าแสดงออกอย่างเต็มที่เพราะยังไม่คุ้นเคยกับผู้สอน ทั้ง ๆ ที่ผู้สอนสร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียนแล้วถึง 2 สัปดาห์ ผิดกับระยะหลังที่ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับผู้สอนพอสมควรแล้ว จึงกล้าแสดงออกอย่างเต็มที่ ไม่เก้อเขินเหมือนในระยะแรกเป็นผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่นและต่อเนื่อง

1.1.2 ควรต้องเตรียมสื่อ หรืออุปกรณ์ให้พร้อมก่อนการแสดง ให้ผู้เรียนซ้อมบทบาทกับอุปกรณ์ชนิดนั้น ๆ ก่อนการแสดงได้ยิ่งดี

1.1.3 ควรเสริมกำลังใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจกล้าที่จะพูดหรือแสดงบทบาท นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจรู้สึกที่ตนเองประสบผลสำเร็จและมีกำลังใจที่จะแสดงให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการติชมด้วยวาจา ด้วยการให้เพื่อน ๆ ปรบมือหรือกระทั่งการให้รางวัลก็เป็นผลดีต่อการจัดกิจกรรมการแสดงทั้งสิ้น

1.2 การเตรียมตัวเด็ก

1.2.1 ควรตกลงกับเด็กเรื่องระเบียบวินัย ไม่ควรปล่อยให้สนุกสนานจนเป็นการรบกวนห้องข้างเคียง

1.2.2 ควรใช้เวลาผู้แสดงได้ศึกษาบทบาทของตนเป็นอย่างดี มีการซ้อมบทและวางแผนการแสดงร่วมกันระหว่างกลุ่มผู้แสดง

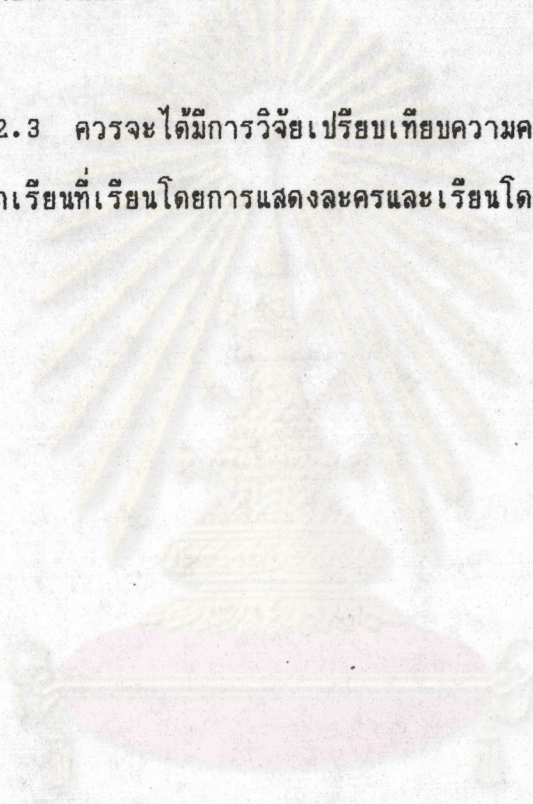
1.2.3 ควรให้มีผู้บรรยาย ผู้บอกบทการแสดงด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การแสดงละคร ไม่ติดขัด มีความต่อเนื่องของการแสดง ทำให้ผู้ชมไม่เกิดความเบื่อหน่าย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางด้านอื่น ๆ ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนา เช่น ความสามารถในการเขียนคำศัพท์ การเขียนเรื่องหรือการเขียนบรรยายภาพ เป็นต้น

2.2 ควรจะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครและการอ่านบทสนทนาในระดับชั้นอื่น ๆ หรือในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2.3 ควรจะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบความคงอยู่ของการเรียนในเรื่องหาวิชาอื่น ๆ ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการแสดงละครและเรียนโดยวิธีอื่น ๆ ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย